

HOMOSEXUALITEIT.

VALKEMA BLOUW begint zijn bestrijding zeer ongelukkig, rukt een zin uit zijn verband, haalt geheel onvolledig aan, en bewijst dan uit dit verminkte brokstuk, dat ik van geen aangeboren homosexualiteit wil weten. Hij kan echter gerust zijn. Ik heb ook wel eens wat van KRAFT-EBING, HIRSCHFELD en STEINACH gelezen, en weet zeer goed, dat homosexualiteit aangeboren is. Als VALKEMA BLOUW zich de moeite getroost, nog eens kalm mijn beschouwingen overtelezen, en daarbij te bedenken, dat ik mij vooral richtte tegen de verkeerde voorstelling, die de schrijfster van de homosexualiteit geeft, dan zal hij ook beter begrijpen, wat ik bedoelde, toen ik neerschreef: „De voorstelling, dat homosexualiteit zuiver aangeboren is, dat men er niet aan ontkomen kan, dat zij niet kan genezen, is even troosteloos als onwaar.”

Deze zin volgde op een beschrijving van den homosexueel, zooals die door de schrijfster in haar drama werd gegeven. Het was dan ook alleen tegenover deze voorstelling der homosexualiteit, dat de gewraakte woorden gebezigd werden. Haar „homosexueel in gedachten” komt overeen met wat VALKEMA BLOUW verstaat onder die jongens, die tijdens hun puberteit, bij nog niet gedifferentieerde geslachtsneiging, wel eens voor een vriend „geschwärmt” hebben. En nu vraag ik in gemoede, of het niet verderfelijk is, dezulken te leeren, dat zij aan een aangeboren, ongeneeslijke ziekte lijden?

Hoe gevaarlijk dergelijke theorieën zijn, is mij den laatsten tijd nog duidelijker gebleken uit de verschillende anonieme brieven, die ik, naar aanleiding van mijn artikel, van homosexueelen ontving. Het is dikwijls treurig om te lezen, uit welke feiten of gewaarwordingen deze ongelukkigen hun homosexueelen aanleg afleiden. Zoo schrijft de een, dat hij „altijd een grooten afkeer had van wreedheid, zooals het plagen van beesten en het uithalen van vogelnestjes”, en ziet daarin een van de bewijzen, dat hij niet zuiver mannelijk voelde. Een ander, „weet het maar al te goed”, want reeds als kind openbaarde zich bij hem het „vrouwelijke idee, in zijn spelen zelfs, en trachtte hij met meisjes omtégaan, om zijn zucht naar het vrouwelijke te bevredigen”. Is dit niet de dingen op hun kop zetten? Weer een ander haalt onder meer als bewijs aan, dat „het genot van zijn eersten coitus (buitenechtelijk) verre beneden de verwachtingen bleef, die hij daaromtrent koesterde”. Ziet, deze stakkerds en de jongens met hun nog niet gedifferentieerde geslachtsneiging had ik op het oog, toen ik waarschuwde, dat men met drama's, als het hier besprokene, slechts „kan bereiken, dat men den onevenwichtigen allen moed tot tegenweer ontnemt, dat men de zwakken verder doet afglijden in plaats van hen te doen terugkeeren van de dwalingen huns weegs”, Ik blijf altijd nog hopen en gelooven, dat hier de „eigen wil” wel een rol zou kunnen spelen.

Laat VALKEMA BLOUW eerst het drama „Wat niet mag” eens lezen, of liever nog, als zich onverhoopt de gelegenheid mocht voordoen, eerst eens de opvoering ervan bijwonen. Dan spreken wij elkaar nog eens nader.

's-Gravenhage, Februari 1922.

J. B. F. VAN GILS.

VERZEKERING TEGEN ZIEKTE.

Daar ondergeteekende overtuigd is van het groote belang van verzekering tegen ziekte zowel voor het publiek als voor de geneesheeren, nam hij zich voor deze materie aan een grondig onderzoek te onderwerpen. Hij heeft hiervoor echter de medewerking van collega's noodig.

Van belang is zooveel mogelijk opgaven te ontvangen omtrent de onderstaande punten.

1°. Wat ontvangt gij *per verrichting* (hieronder wordt verstaan zowel behandeling op spreekuur als bij bezoek thuis) voor uw ziekenfonds-praktijk, hetgeen natuurlijk is op te maken door het ontvangen honorarium te deelen door het aantal verrichtingen. Gaarne wordt hierbij nog mededeeling verwacht, of in dit bedrag ook kosten van geneesmiddelen begrepen zijn, zooals uit den aard der

zaak bij apotheekhoudende geneesheeren het geval zal zijn. Kunnen dezen de vergoeding voor geleverde geneesmiddelen apart opgeven, des' te beter.

2°. Wat bracht u de particuliere praktijk ongeveer per hoofd en per jaar op?

3°. Wat wordt u per hoofd en per jaar als ziekenfondssalaris uitgekeerd?

Onder „hoofd” wordt door mij verstaan elke verzekerde, zoowel volwassene als kind.

4°. Welke contributie wordt door de ziekenfonds-verzekerden betaald en wat ontvangen zij daarvoor?

5°. Wat betaalde uw ziekenfonds over één jaar uit aan ziekenhuisverpleging en hoeveel personen (elke volwassene en elk kind als één te tellen) waren in uw ziekenfonds verzekerd?

Zou men eventueel deze vraag aan den administrateur van het ziekenfonds willen overbrengen met verzoek mij even te berichten?

6°. Wat betaalde het ziekenfonds, waarvan gij deelnemer zijt, wel voor specialistische hulp?

Hieronder wordt verstaan het bedrag der polikliniekkaarten plus het honorarium aan specialisten uitgekeerd.

Ondergeteekende vleit zich, indien er niet te weinig collega's de behulpzame hand bieden, een berekenig te kunnen maken, wat ziekteverzekering kosten moet bij een billijk tarief van den geneesheer. Hierbij zal dan tevens uitkomen, hoe hoog de te betalen premie zal zijn, waarmede de uitvoerbaarheid eener ziekteverzekering ten nauwste samenhangt.

Zeer zal ondergeteekende zich verheugen, indien hij spoedig talrijke bewijzen der gevraagde collegiale hulp ontvangt. Hij beseft volkomen, dat hij zijn collega's eenige last veroorzaakt, doch hoopt, dat dezen zullen inzien, dat de aangeroerde zaak ook voor hen van belang kan zijn en dus hun medewerking wettigt.

Koog a/d Zaan, 24 Februari 1922.

C. W. VRENDENBERG.

KEURINGEN VOOR DE AMBACHTSCHOOL.

Ingevolge de nieuwe wet op het nijverheidsvakonderwijs moet bij de toelating van nieuwe leerlingen overgelegd worden een geneeskundige verklaring, uit welke blijkt, of de leerling voor het gekozen ambacht of vak lichamenlijk al dan niet geschikt is. Plaatsing wordt niet geweigerd uitsluitend op grond van de overweging, dat de geneeskundige verklaring niet gunstig luidt (de verantwoordelijkheid komt dan neer op de ouders, deelde de directeur der Utrechtsche ambachtschool mij mede).

Ik kon mijn oogen niet gelooven, toen ik deze advertentie onder de oogen kreeg. De directeur der Utrechtsche ambachtschool deelde mij mede, dat de wet deze verplichting op hem legde, maar dat hij zelf er van overtuigd was, dat voor de achttien verschillende vakken uit te maken, of de nieuwe leerling al dan niet lichamenlijk geschikt was, alleen voor een speciaal daarmee belast arts, met kennis en ervaring van beroepskeuze en van de speciale eischen, door elk vak aan het lichaam gesteld, mogelijk zou zijn. Evenwel waren er 400 nieuwe leerlingen, en omdat deze keuringen dan toch zeker $400 \times f 5$.— zouden moeten kosten, wordt de huisarts dan maar weer opgeknapt met het afgeven van een verklaring van iets, waarvan hij het flauwste besef mist. En meent hij dan op goede gronden, dat de candidaat voor dat vak lichamenlijk niet deugt, dan kan de directeur bovendien nog de doktersverklaring naast zich neerleggen en die behandelen voor wat zij in dit geval toch eigenlijk maar waard is.

Om een voorbeeld te noemen. Een jongen zou electro-monteur worden. Denkend aan het monteeren binnenshuis van electriche lichtleidingen en ornamenten, zei ik den directeur, dat ik daarvoor zelfs zwakke individuen nog wel geschikt achtte. Tot mijn groote verbazing hoorde ik, dat 95 pCt. der electromonteurs belast wordt met het aanleggen van hoogspanningsgeleidingen op hooge palen en met het maken van aansluitingen op ondergrondsche kabels, beide behoorende tot het zwaarste en voor de gezondheid gevaarlijkste werk!

Elinkwijk (Ut.), 25 Februari 1922.

L. A. WESLY,